

Напевно неодноразово кожен із нас, дорогі в Христі, роздумував над тим, що означають ці слова, а особливо сьогодні, коли перед сучасною людиною стоїть широкий вибір між оманливими спокусами цього світу і вузькою, тернистою стежиною яка веде до невимовного блаженства споглядати нашого Творця «лицем в лице». Так що ж нам говорить Богородиця цими словами? Чи є це згодою на те, щоб мене возвеличували, почитали, чи щоб я похвалилася, що змогла народити не обійнятого Бога?

Напевно, що ні!

Це є цілковита довіра відкритість любов та послух Богу. Навіть якщо це виглядає чимось неможливим у людських очах, пам'ятаймо, що у Бога не має нічого неможливого. Це є згодою пожертвувати своє життя заради спасіння інших, це є згодою на зневагу та страждання, про що згодом старець Симеон скаже Пресвятій Діві, що меч болю прошеє її серце. Врешті, це є згодою на хрест, який Маріє буде нести з великою радістю і любов'ю, без нарікань, без знеохоти, без гріха.

Чи не є це чудовим прикладом для нас майбутніх поведарів стада господнього? Тому запитаймо себе: «Чи я довіряю Богу настільки, щоб могли залишити все що мене зв'язує і слідувати за ним, коли Він покличе мене для служіння благовісті? Чи мій вибір священства є лише якоюсь формальністю, чи шуканням легкого способу життя (хоч це далеко не так)?» Задумаймося, чи змогли би ми понести мученицьку смерть? Чи священство аж ніяк не асоціюється для нас зі жертвою (бо ж Христос помер за нас на хресті, а ми покликані наслідувати і являти Христа).

Але не біймося що нас зможуть убити, бо вмерти у цьому світі заради Христа є великою благодаттю, бо ж вмерши заради Нього тут на землі, - ми народимось у Царству Небесному для споглядання Його святості. Задумаймося чи не нарікаємо ми часом на хрест свій, який є найлегший з-поміж усіх хрестів і який даний мені заради мого спасіння? Чи може навпаки ми намагаємось скинути його зі своїх пліч, тим самим гарантуючи собі свобідний і широкий шлях до пекла.

Якщо ми ще не є на цьому шляху, що веде до Царства Божого, то покаймося і, як каже св. Іван Золотоустий, увіруймо всім серцем у святу евангелію, бо віра з каяттям може вернути нам ласку Божу, може зробити з нас справжніх дітей божих, а якщо дітей то наслідників Царства Божого. Не тримаймо ніякої образи, бо земне життя є занадто коротке щоб ще й на когось образитися, але стараймося жити так, як би це був останній день у нашому житті. Безперестанно творячи добро, бож судити будуть нас за те, що ми могли зробити добрі діла, але через нашу гордість, чи лінивство, чи інший гріх не зробили.

ПРИКЛАД. В однієї матері був син, який вивчився на лікаря і став славним хірургом. І хоч у дитинстві був вихований у християнській вірі, однак в молодому віці втрачає віру і відпадає від Святої Церкви. Його мама довгі роки безнастанно молилась за навернення сина, але, здається, даремно. Та сталося так, що його старенька мама важко захворіла і змушена піддатись операції. Оперує її власний син. При операції ба-чить, що життя його матері вже ніщо не врятує, але при цьому зауважує, що мати під наркозом щось шепоче. Він уважно прислухається до її слів, із яких зрозумів, що вона молиться і жертвує

Богові своє життя за навернення сина. Тепер із очей сина котяться рясні сльози, а у його серці відбувається дивна переміна. А Божа ласка настільки діє на серце сина, що він сам починає молитися, благаючи Бога, щоб його матір хоч на хвилину прийшла до тям і він зміг їй сказати, що Господь вислухав її молитву. Тут стається чудо: мати відкриває очі, споглядаючи у заплакані очі свого сина, і при повній свідомості чує його слова: „Мамо, я вірю, я вірю в Бога так, як ти мене навчала". Легенька усмішка на устах матері і тихі слова: „Нехай тебе Бог поблагословить, мій сину! Тепер я можу спокійно померати в надії, що ми знову побачимось". І так старенька мати відійшла у вічність. А син від цього часу став віруючим і практикуючим християнином. Але для цього потрібно було дуже багато часу витривалості молитви цієї доброї матері, щоб щойно при смерті її молитва принесла стократний плід.

Будьмо як Пречиста Діва Марія тими, які зможуть творіння заручити з Творцем. Як каже св. Атанасій Великий: «Це Марієне «так» Богу розпочало спасення людського роду, а завдання священика допомогти людині стати на цей шлях спасіння і разом із дорученим тобі стадом увійти у місце вічного блаженства». Тому є велика радість на землі і на небі, за того священика, якого Бог зміг навернути, щоб він став гідним служителем таїнства... Адже такий священик з Божою допомогою зможе творити чуда на славу Божу і навернути цілі народи від мерзенного язичництва до віри в істинного Бога. Отже просімо Пресвяту Діву Марію, щоб вона допомогла нам зрозуміти і змінити себе, і все своє подальше життя, щоб ми змогли як і вона рішуче сказати: «Ось я, раб господній, нехай мені станеться за Твоїм словом!!!» Амінь!

(бр. Іван Дочемінський, травень 2013)